

*А. П. Лелеченко,
к. держ. упр., доцент, професор кафедри регіонального управління,
місцевого самоврядування та управління містом,
Національна академія державного управління при Президентові України, м. Київ
ORCID ID: 0000-0002-0850-3724*

DOI: 10.32702/2306-6814.2020.23.118

ПРОБЛЕМИ ДОСЯГНЕННЯ ГЛОБАЛЬНИХ ЦІЛЕЙ ЯК КОНВЕРГЕНЦІЯ ЦІННІСНИХ ОРІЄНТИРІВ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

*A. Lelechenko,
PhD in Public Administration, Associate Professor, Professor of the Department of Regional Governance,
Local Self-Government and Urban Management, The National Academy
for Public Administration under the President of Ukraine, city of Kyiv*

PROBLEMS OF ACHIEVING THE GLOBAL GOALS AS A CONVERGENCE VALUES MARKS OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT

У ході дослідження з'ясовано, що реалізація 17-ти Глобальних Цілей до 2030 р. є динамічним процесом зближення ціннісних орієнтирів сталого розвитку. Автором представлено нову парадигму управління сталим розвитком у вигляді державного адміністрування процесом досягнення Глобальних Цілей як форми практичної реалізації політики сталого розвитку на глобальному, регіональному та національному рівнях. Процес державного адміністрування сталим розвитком є специфічною діяльністю міжнародних і національних інституцій, спрямованою на розв'язання найбільш гострих глобальних проблем людства шляхом організації виконання міжнародних домовленостей і нормативно-правових актів, здійснення розпорядних функцій з метою досягнення Глобальних Цілей.

Визначено, що механізм державного адміністрування сталим розвитком на всіх рівнях управління сприятиме виконанню "Порядку денного до 2030 року" і визначенню найбільш пріоритетних сфер застосування спільних зусиль світової спільноти у розробці та реалізації сучасних загальноприйнятих принципів розвитку людської цивілізації.

The article deals with the analysis of implementation 17 global Goals by 2030 as a dynamic process of convergence values of sustainable development. This process requires determining the form of interaction between society and nature to ensure the balance of economic growth, social development and environmental sustainability. Sustainable development can be considered the concept of striking a balance between meeting the modern needs of humankind and protecting the interests of future generations. It is necessary to pay attention to identify the interrelationships between the existing problems of human life in order to establish a single global data collection system from on sustainable development indicators all over the world.

In order to achieve the fundamental social and economic changes proclaimed by the UN member states until 2030, the world requires the implementation for consolidate society to address global environmental, economic and social problems that are unmanageable over time. The author presents a new paradigm for sustainable development management in the form of public administration for sustainable development in the process of achieving the Global Millennium Development Goals (GMDGs) as a form of practical implementation of sustainable development policy at the global, regional and national levels.

Public administration for sustainable development is a specific activity of international and national institutions aimed at solving the most acute global problems of humankind by organizing the implementation of international agreements and regulations, the implementation of administrative functions to achieve the GMDGs.

Public administration for sustainable development will contribute to implement the "Agenda until 2030" and identify the most priority areas of joint efforts of the world community in the development and implementation of modern generally accepted principles of human civilization.

These and other values of sustainable development in the future could be the basis for the development of a conceptual model for the implementation of public administration policy for sustainable development in the spheres of human life.

Ключові слова: сталий розвиток, Глобальні Цілі Тисячоліття, державне адміністрування сталим розвитком, взаємодія суспільства і природи, цілі сталого розвитку.

Key words: sustainable development, the Global Millennium Development Goals, public administration for sustainable development, the interaction of society and nature, the goals for sustainable development.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

В останні роки Україна і світова спільнота стикаються із загостренням цілої низки соціо-еколого-економічних проблем: продовжується планетарна деградація оточуючого середовища, не вдається перебороти безпрецедентно високий рівень викидів парникових газів, підвищується закислення океанів, поширюється берегова ерозія та екстремальні метеорологічні явища, частішають руйнівні стихійні лиха, зростає деградація земель, зникають життєво важливі біологічні види та настає колапс регіональних екосистем. Біля половини населення Землі не має доступу до основних послуг у сфері охорони здоров'я. Більше половини дітей, які живуть на планеті елементарно не вміють читати та рахувати. Грошову допомогу отримує лише 28% людей з важкими формами інвалідності, а жінки в усіх куточках земної кулі продовжують страждати від системних проявів нерівності та дискримінації. Цілком імовірно, що вже у 2050 р. нас чекає планетарна проблема нестачі продуктів харчування і понад 150 млн людей будуть змушені шукати "кращого життя" в інших країнах [11].

Відповідно актуалізується питання реалізації нової парадигми розвитку суспільства, що отримало назву "сталий розвиток" (sustainable development), виникає необхідність визначення форми взаємодії суспільства і природи для забезпечення збалансованості економічного зростання, соціального розвитку та екологічної стійкості, при якій нинішні покоління забезпечують свої життєві потреби, не позбавляючи майбутніх поколінь аналогічної можливості.

Об'єктивна ситуація із досягненням Глобальних Цілей показує, що трактування нової парадигми розвитку суспільства спонукає національну та світову спільноту до активних пошуків ефективних підходів до управління сталим розвитком.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ, В ЯКИХ ЗАПОЧАТКОВАНО РОЗВ'ЯЗАННЯ ДАНОЇ ПРОБЛЕМИ

Посилення впливу глобалізації надає проблемі переходу соціально-економічних систем на модель сталого розвитку особливої гостроти, викликаючи підвищений інтерес до неї як вітчизняних, так і зарубіжних учених.

Так, проблеми і різні аспекти сталого розвитку світових регіональних систем знайшли відображення у працях І. Бистрякова, Х. Боссель, Г. Дейлі, О. Дрейера, М. Згуровського, Д. Медоуза, М. Мойсеєва, В. Новожилова, Р. Сивака, А. Степаненка, Н. Терентьєвої, Дж. Форрестера, Ю. Харазішвілі, М. Хвесика, О. Шубалія, О. Яреми та ін.

Водночас концептуалізація підходів щодо визначення основних детермінант ціннісних орієнтирів сталого розвитку знаходиться на стадії становлення. Без проведення об'єктивного аналізу досягнення Глобальних Цілей, вирішити проблему нових підходів до управління сталим розвитком практично неможливо.

МЕТА СТАТТІ

Метою статті є поглиблення теоретико-методологічних засад щодо визначення проблем досягнення Глобальних Цілей і практичної спроможності їхньої реалізації через механізм державного адміністрування як

форми практичної реалізації політики сталого розвитку на міжнародному та національному рівнях.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ З ПОВНИМ ОБГРУНТУВАННЯМ ОТРИМАНИХ НАУКОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ

Сьогодення людської цивілізації характеризується виникненням і наростанням надзвичайно гострих глобалізаційних проблем, які охопили практично усі сфери життєдіяльності та вийшли за межі держав і континентів, зачіпаючи життєві інтереси кожного жителя Землі незалежно від раси, віри, громадянства, чи майнового стану.

На переконання Ю. Харазішвілі, "нова парадигма розвитку суспільства, що отримала назву "сталий розвиток" (sustainable development), була розроблена за результатами аналізу причин катастрофічної деградації навколишнього природного середовища в масштабах біосфери та пошуку шляхів подолання загроз довкіллю і здоров'ю людини. Як сформулювала визначення сталого розвитку у своїй доповіді Всесвітня Комісія з навколишнього середовища і розвитку (Комісія Брундтланд) [10], — це "розвиток, який задовольняє потреби нинішнього покоління без шкоди для можливості майбутніх поколінь задовольняти свої власні потреби". Саме висновки цієї Комісії стали теоретико-методологічним підґрунтям і концептуальною основою рішень, прийнятих у межах Ріо-92, про необхідність виходу на рівень сталого розвитку, що дозволяє розраховувати на задоволення потреб як теперішніх, так і майбутніх поколінь, не відкидаючи тези про реальні обмеження ресурсно-природного потенціалу біосфери [13].

Такий підхід кореспондує і з іншими підходами до розгляду поняття "сталий розвиток". Автор праці [7, с. 15—16] наголошує, що "сталий розвиток можна вважати концепцією встановлення балансу між задоволенням сучасних потреб людства і захистом інтересів майбутніх поколінь, включаючи їх потребу в безпечному та здоровому довкіллі".

Масштабність цього впливу надає проблемі збереження довкілля іншого, більш глибокого на відміну від загальноприйнятого трактування, адже за твердження М. Хвесика, та О. Шубалія "людство перебуває в глибокій екологічній та суспільній кризі. До кінця другого тисячоліття стало зрозуміло, що шлях розвитку, яким усе протягом кількох століть іде західна цивілізація, а за нею і весь інший світ, рано чи пізно призведе до безвиході. Будь-якій освіченій людині відомо, що запаси ресурсів на планеті обмежені і стрімко скорочуються, що біосфера не справляється з переробкою забруднень, що руйнування природних екосистем стає причиною негативних змін природного середовища в масштабах всієї планети. Розвиток природи і суспільства став нестійким, на порядку денному гостро стоїть питання про виживання людства та збереження довкілля, оскільки існує велика вірогідність нової хвилі світової кризи, яка матиме системний характер, не обмежуючись лише фінансово-економічними потрясіннями для людства" [8, с. 5].

Таке досить тривожне застереження науковців, обумовлює об'єктивність кроків більшості регіонів світу до

грунтового аналізу сучасних загальноприйнятих принципів розвитку людської цивілізації, визначених "Декларацією тисячоліття", які впродовж останніх років виступали рушійною силою на шляху до зниження бідності за рівнем доходів, забезпечення вкрай необхідного доступу до води та належних санітарних умов, зменшення дитячої смертності та істотного поліпшення здоров'я матерів. Дана Декларація визначила вісім цілей, що стали відомі як Цілі Розвитку Тисячоліття (ЦРТ): Ціль 1. Ліквідація крайньої злиденності та голоду. Ціль 2. Забезпечення загальної початкової освіти. Ціль 3. Заохочення рівності чоловіків і жінок і розширення прав і можливостей жінок. Ціль 4. Скорочення дитячої смертності. Ціль 5. Поліпшення охорони материнства. Ціль 6. Боротьба з ВІЛ/СНІДом, малярією і іншими захворюваннями. Ціль 7. Забезпечення сталого екологічного розвитку. Ціль 8. Формування глобального партнерства з метою розвитку (Цілі Розвитку, сформульовані у Декларації Тисячоліття ООН. Офіційний перелік показників досягнення ЦРТ (дійсний з 15.01.2008) [6, с. 9].

ЦРТ були визнані одночасно і орієнтиром, і системою пріоритетів для реалізації стратегій реформ започаткованих і здійснюваних у багатьох країнах світу і Україна не є винятком у цьому тандемі. Саме ЦРТ визначали найгостріші проблеми, що поставали перед суспільством. А від так, завдання та індикатори ЦРТ знайшли відображення у державних стратегічних і програмних документах, міських цільових програмах. Крім того, вони дали поштовх глобальному руху за безкоштовну початкову освіту, спонукавши країни інвестувати у майбутні покоління. ЦРТ забезпечили досягнення відчутних успіхів у боротьбі з ВІЛ-інфекцією / СНІДом та іншими раніше невиліковними хворобами, зокрема малярією і туберкульозом. Основними досягненнями (порівняно з 1990 р.) стали події, які засвідчують, що понад 1 млрд людей було врятовано від крайньої бідності; дитяча смертність та кількість дітей, які не відвідують школу, зменшилася більш ніж на половину; кількість випадків ВІЛ-інфекції / СНІДу впала майже на 40% та інші [2].

ЦРТ стали однією із найбільш успішних інновацій людства, про що було заявлено в глобальній Доповіді "ЦРТ — 2013" 01 липня 2013 року на щорічній сесії Економічної та Соціальної Ради ООН. Завершивши у 2015 р. роботу над виконанням країнами-учасницями ООН ЦРТ, Генеральна Асамблея ООН підсумувала результати їх виконання та прийняла резолюцію, якою затвердила у вересні 2015 р. новий проєкт — "Перетворення нашого світу: Порядок денний в області сталого розвитку на період до 2030 року". Цей документ є новим планом дій, орієнтованим на виведення світу на траєкторію сталого та життєстійкого розвитку.

Натомість, проведений нами аналіз досягнень розвитку людства на шляху до сталого розвитку за 17-ма Глобальними Цілями дозволив виокремити найбільш гострі проблеми, які потребують безвідкладної колективної уваги та вироблення особливих механізмів щодо їхнього вирішення, чи принаймні зменшення негативно-го впливу на життєдіяльність світової спільноти, зокрема:

1) безумовне зменшення загальних масштабів крайнього зuboжіння;

2) ліквідація голоду до 2030 р., забезпечення продовольчої безпеки та якісне покращення харчування;

3) досягнення якісної освіти, що потребує не лише суттєвого збільшення обсягів фінансування, а й цілеспрямованої державної політики у цій сфері на національному та загальносвітовому рівнях;

4) розбудова всеохоплюючої системи медичних послуг для усіх мешканців планети;

5) гендерна рівність, яку навряд чи вдасться досягти у повному обсязі із цілої низки об'єктивних причин, насамперед історичного, ментально-психологічного та духовно-релігійного характеру;

6) загальний доступ жителів планети до питної води та базового рівня санітарії, що потребує якісної зміни й розширення практики очистки стічних вод, суттєвого підвищення ефективності водокористування, розширення співробітництва з питань практичної експлуатації транскордонних водних басейнів, а також охорони й відновлення прісноводних екосистем;

7) загальний доступ усіх земель до електроенергії, де визначальну роль відіграє технічний прогрес та розвиток недорогих, надійних і дешевих систем електропостачання. Для вирішення проблеми необхідні додаткові узгоджені зусилля усіх країн, насамперед високо-розвинених, з метою усунення ключових бар'єрів пов'язаних із наявністю, ціною доступністю та надійністю новітніх високоефективних джерел енергії, а також поінформованості населення із цього питання;

8) поступове всеохоплююче і стале економічне зростання, а також досягнення повної і продуктивної зайнятості та гідної роботи для всіх;

9) запровадження суцільної індустріалізації, інновацій та інфраструктурних зрушень, насамперед внаслідок суттєвої диференціації цих показників між різними країнами та регіонами світу;

10) скорочення нерівності всередині країн та між ними як проблеми, пов'язаної із усвідомленням владними елітами необхідності запровадження принципу соціальної справедливості для усіх, незалежно від раси, віри чи місця проживання;

11) безпека життєдіяльності та екологічна стійкість переважної більшості міст (населених пунктів) планети, яка не лише не покращується, а навпаки набуває гірших характеристик внаслідок неконтрольованого збільшення мегаполісів, стрімкого зростання мешканців трущоб, перевантаженості інфраструктури та систем життєзабезпечення (збирання відходів, систем водопостачання і санітарії, дорожньо-транспортної системи тощо);

12) зростання ресурсовитрат над приростом населення (Global population growth of planet Earth) та зростанням ВВП (Gross Domestic Product, GDP), які потребують запровадження принципово нових якісних національних та міждержавних стратегічних механізмів, спрямованих на підвищення ресурсоефективності, зменшення відходів та перехід на невиснажувальні методи господарювання в усіх секторах економіки;

13) запобігання катастрофічним та незворотнім наслідкам зміни клімату, внаслідок збільшення парникових газів в атмосфері, середньої світової температури та підвищення рівня Світового океану;

14) збереження та раціональне використання океанів, морів і морських ресурсів з метою забезпечення

сталого розвитку людства, що потребує додаткових зусиль світового співтовариства, зокрема щодо прийняття спеціальних національних програм, спрямованих на розширення доступу до інфраструктури очищення стічних вод, зменшення змиву хімікатів та поживних речовин сільськогосподарського походження, а також суттєвого зниження відходів із пластику;

15) захист і відновлення екосистем суші та сприяння їхньому раціональному використанню, відновлення біологічного різноманіття на планеті, дбайливе лісокористування, реальна боротьба з опустелюванням та деградацією земель — потребують якісно нових механізмів міждержавної співпраці у цій сфері за участю усіх країн, а також цілеспрямованих комплексних програм під егідою міжнародних екологічних організацій;

16) побудова миролюбного, відкритого суспільства в інтересах сталого розвитку, забезпечення загального доступу до правосуддя і створення ефективних, підзвітних владних інституцій, де одним із ефективних механізмів на цьому шляху може стати повсюдна розбудова мережі національних правозахисних інститутів (National Human Rights Institutions, NHRIs), які б значно покращили загальну ситуацію в світі із захистом основоположних прав і свобод людини, забезпечили доступну правову допомогу (особливо для біженців), підняли на якісно новий рівень правову грамотність населення, розширили можливості міжнародної співпраці тощо [12];

17) зміцнення й подальше розширення міжнародного співробітництва, подолання диспропорцій у світовій економіці та більш активне використання внутрішніх ресурсів усіх країн світу на основі принципу національної відповідальності.

Результати проведеного аналізу досягнень 17-ти Цілей сталого розвитку засвідчують, що незважаючи на певний прогрес за ключовими напрямками та позитивні зрушення в окремих сферах людської життєдіяльності — добитися корінного перелому в повсюдному запровадженні сталого розвитку до 2030 р. навряд чи вдасться. Оскільки цілком очевидно, що задля досягнення проголошених країнами-учасниками ООН докорінних соціальних та економічних перетворень до 2030 р. світ потребує гармонізації соціального, економічного та екологічного складників. Така діяльність повинна бути спрямована на запровадження принципово нової якісної моделі управління сталим розвитком на глобальному, національному та регіональному рівнях через поєднання зусиль та пошуку більш ефективних шляхів і механізмів налагодження єдиної глобальної системи збору даних від усіх країн світу як нового критеріального виміру "людство як єдине ціле" і переміщення зусиль усієї світової спільноти в глобальну площину, використовуючи інструменти міжнародного співробітництва та дипломатії. Водночас глобальні та системні зміни, які відбуваються протягом останніх років у світі, змусили розглядати засади побудови глобальних моделей сталого розвитку з інших позицій. І це доволі ілюстративно. Сьогодні світовій практиці широко відомі спроби побудови глобальних моделей сталого розвитку, однією з яких є модель "Globesight", що об'єднує такі підсистеми, як: населення (демографія), економіка (ВВП, енергетика, інвестиції), екологія (використання природних ресурсів). Перевагою моделі є можливість прогнозу

майбутнього стану та оцінка ефекту прийнятих управлінських рішень, широкий спектр представлення інтересів різних суб'єктів взаємодії щодо реалізації цілей сталого розвитку і т. д.

Тобто фактично здійснення політики сталого розвитку в різних регіонах світу доводить той факт, що існуюча у них нині система публічного адміністрування, спрямованого на досягнення Глобальних цілей сталого розвитку є недостатньо ефективною і потребує заміни на якісно нову модель державного адміністрування у найбільш важливих для людства сферах суспільно-економічного розвитку. Саме тому нове змістовне наповнення та уточнення положень концепції сталого розвитку на перехідному етапі вбачається у формуванні механізму державного адміністрування сталим розвитком на глобальному, національному і регіональному рівнях. Це сприятиме виконанню "Порядку денного до 2030 р." як цілісного стратегічного завдання та допоможе більш успішно визначити найбільш пріоритетні сфери застосування спільних зусиль світової спільноти.

Зважаючи на це, зауважимо, що за твердженням Ю. Ковбасюка, механізм адміністрування є тією системою важелів та інструментів взаємодії суб'єктів і об'єктів державного управління різного рівня, що цілеспрямовано функціонує [4, с. 272]. Вихідною тезою зазначеного підходу є визнання адміністрування як безпосередньої організаційно-розпорядчої діяльності виконавчих органів державної влади, інших державних органів і організацій, які входять до державного апарату.

Розвиваючи цю думку, О. Ярема вважає, що "адміністрування здійснюється з метою реалізації державної політики, ефективного застосування різних методів, форм та інструментів державного регулювання, забезпечення державного управління у певній сфері, досягнення відповідних результатів, зміцнення дисципліни" [9, с. 236].

Визначальним у цьому зв'язку є формування загального контексту, в якому домінятою вектору сталого розвитку повинен бути імператив запровадження державного адміністрування сталим розвитком, що спроможний більш ефективно виявляти взаємозв'язки між існуючими проблемами людської життєдіяльності, застосовувати комплексний підхід та суттєво збільшувати інвестиції на боротьбу зі злиднями, нерівністю та змінами клімату.

Глибшому усвідомленню цих явищ і процесів сприяє визнання державного адміністрування сталим розвитком — специфічним видом діяльності міжнародних і національних інституцій, спрямованої на реалізацію політики сталого розвитку на світовому та регіональному рівнях, яка полягає в організації виконання міжнародних домовленостей і нормативно-правових актів, а також здійсненні розпорядних функцій щодо використання відповідних ресурсів з метою досягнення Цілей сталого розвитку.

ВИСНОВКИ З ПРОВЕДЕНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ЦЬОМУ НАПРЯМІ

Підсумовуючи викладене, зазначимо, що сьогодні людство потребує нових революційних змін не лише в

усіх сферах життєдіяльності, а й у свідомості кожної людини, які б дали змогу скоригувати траєкторію розвитку цивілізації та органічно поєднати її економічні соціальні та екологічні складники.

Натомість аналіз 17-ти Глобальних Цілей до 2030 р. дозволив розкрити найбільш гострі глобалізаційні проблеми, які потребують безвідкладного вирішення на міждержавній арені шляхом об'єднання зусиль усієї світової спільноти. Водночас на окрему увагу заслуговують питання виявлення взаємозв'язків між існуючими проблемами людської життєдіяльності задля налагодження єдиної глобальної системи збору даних від усіх країн світу щодо показників сталого розвитку, їх узагальнення і вироблення спільних управлінсько-розпорядчих функцій з метою досягнення світового прогресу.

Установлено, що сучасні виклики досягнення Глобальних Цілей передбачають конвергенцію ціннісних орієнтирів сталого розвитку, направлених на запровадження нової парадигми державного адміністрування сталим розвитком, що покликана забезпечити розробку, прийняття й реалізацію таких стратегічних рішень, які б слугували загальносвітовим інтересам, а національні зусилля підкріплювалися ефективним міжнародним співробітництвом на засадах дипломатії та запобіганням кризам. Ці та інші ціннісні орієнтири сталого розвитку у подальшому мають бути покладені в основу розробки концептуальної моделі реалізації політики державного адміністрування сталим розвитком за сферами людської життєдіяльності.

Література:

1. Білорус О.Г., Мацейко Ю.М. Глобальна перспектива і сталий розвиток: системні маркетингові дослідження. К.: МАУП, 2005. 492 с.
2. Глобальні цілі сталого розвитку 2015 — 2030. / Програма розвитку Організації Об'єднаних Націй, 2020. URL: <https://www.ua.undp.org/content/ukraine/uk/home/sustainable-development-goals/background.html> (дата звернення: 20.02.2020).
3. Дэйли Г., Таунсенд К. Оценивая нашу Землю. Экономика, экология, этика; пер. на рус. под ред. А.Ю. Ретеюма и П.И. Сафонова. М.: Российское отделение ISEE, Москва, 1994. 268 с.
4. Ковбасюк Ю.В. Державне управління: навч. посіб. Дніпропетровськ: НАДУ, 2013. Т. 2. 324 с.
5. Сталый розвиток регіонів України / наук. кер. М.З. Згуровський. К.: НТУУ "КПІ", 2009. 197 с.
6. Терентьева Н.О., Чабаненко Ю.А. Цілі Розвитку Тисячоліття: освітнянський контент. Черкаси. 2017. 88 с.
7. Харазішвілі Ю.М. Системна безпека сталого розвитку: інструментарій оцінки, резерви та стратегічні сценарії реалізації: монографія. Київ, НАН України, Ін-т економіки пром-сті. 2019. 304 с.
8. Хвесик М., Шубалий О. Сучасна парадигма сталого розвитку в умовах глобалізації. Економіка природокористування і охорони довкілля. 2011. № 2011. С. 4—13.
9. Ярема О.Г. Поняття та зміст державного адміністрування у сфері економіки. Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. 2016 (3). С. 232—243.

10. Butlin J. Our common future. By World commission on environment and development. Journal of International Development (en) 1 (2). London, Oxford University Press, 1987. pp. 284—287.

11. Liu Zhenmin. Introduction to The Sustainable Development Goals Report, 2019. URL: <https://unstats.un.org/sdgs/report/2019/The-Sustainable-Development-Goals-Report-2019.pdf> (Date of treatment: 20.10.2020).

12. National Human Rights Institutions. History, Principles, Roles and Responsibilities // The Office of the High Commissioner for Human Rights (UN Human Rights). URL: https://www.ohchr.org/Documents/Publications/PTS-4Rev1-NHRI_en.pdf (Date of treatment: 20.11.2020).

13. The Rio Declaration on Environment and Development, 1992. URL: www.unesco.org/.../RIO_E.PDF (Date of treatment: 20.10.2020).

References:

1. Bilorus, O. H. and Matseiko, Yu. M. (2005), Hlobalna perspektyva i stalyy rozvytok: systemni marketolohichni doslidzhennia [Global perspective and sustainable development: systematic marketing research], MAUP, Kyiv, Ukraine.

2. United Nations Development Program (2020), "Global Sustainable Development Goals 2015 — 2030", available at: www.ua.undp.org/content/ukraine/uk/home/sustainable-development-goals/background.html (Accessed 20 October 2020).

3. Dejli, G. and Taunsend, K. (1994), Economics, ecology, ethics [Jekonomika, jekologija, jetika], Rossijskoe otdelenie ISEE, Moscow, Russia.

4. Kovbasiuk, Yu.V. (2013), Derzhavne upravlinnia [Governance], NADU, Dnipropetrovsk, Ukraine.

5. Zghurovs'kyj, M. Z. (2009), Stalyy rozvytok rehioniv Ukrainy [Sustainable development of the regions of Ukraine], NTUU "KPI", Kyiv, Ukraine.

6. Terentieva, N. O. and Chabanenko, Yu. A. (2017), Tsili Rozvytku Tysiacholittia: osvitiatskyi kontent [Millennium Development Goals: educational content], Cherkasy, Ukraine.

7. Kharazishvili, Yu. M. (2019), Systemna bezpeka staloho rozvytku: instrumentarii otsinky, rezervy ta stratehichni stsennarii realizatsii [System security of sustainable development: assessment tools, reserves and strategic implementation scenarios], NAN Ukrainy, In-t ekonomiky prom-sti, Kyiv, Ukraine.

8. Khvesyuk, M. and Shubalyi, O. (2011), "The modern paradigm of sustainable development in the context of globalization", Ekonomika pryrodokorystuvannia i okhrony dovykillia, pp. 4—13.

9. Yarema, O. H. (2016), "The concept and content of public administration in the field of economics", Naukovyi visnyk Lvivskoho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav, vol. 3, pp. 232—243.

10. Butlin, J. (1987), "Our common future. By World commission on environment and development", Journal of International Development (en), vol. 1 (2). pp. 284—287.

11. Liu, Zhenmin (2019), "Introduction to The Sustainable Development Goals Report", available at: [https://unstats.un.org/sdgs/report/2019/The-](https://unstats.un.org/sdgs/report/2019/The-Sustainable-Development-Goals-Report-2019.pdf)

Sustainable-Development-Goals-Report-2019.pdf (Accessed 20 October 2020).

12. The Office of the High Commissioner for Human Rights (UN Human Rights) (2010), "National Human Rights Institutions. History, Principles, Roles and Responsibilities", available at: https://www.ohchr.org/Documents/Publications/PTS-4Rev1-NHRI_en.pdf (Accessed 20 October 2020).

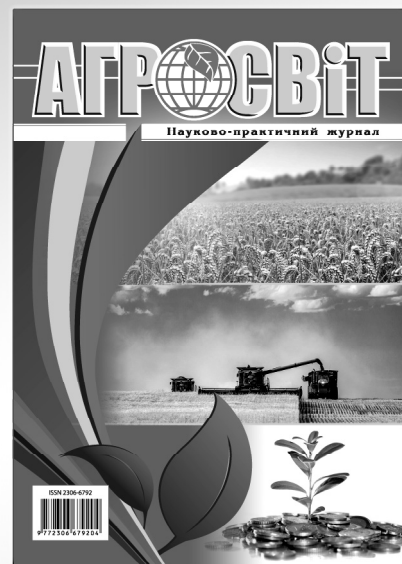
13. UNESCO (1992), "The Rio Declaration on Environment and Development", available at: www.unesco.org/.../RIO_E.PDF (Accessed 20 October 2020).

Стаття надійшла до редакції 26.11.2020 р.

АГРОСВІТ

www.agrosvit.info

Передплатний індекс: 23847

Виходить 24 рази на рік

**Журнал включено до переліку
наукових фахових видань України
з ЕКОНОМІЧНИХ НАУК (Категорія «Б»)**

Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292